

Sygn. akt I UK 295/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania S. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 lutego 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek apelacji ubezpieczonej S. K., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 marca 2014 r. oraz decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w G. z dnia 7 listopada 2013 r. w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej prawo do emerytury nauczycielskiej od dnia 1 października 2013 r. W sporze o zaliczenie do stażu pracy nauczycielskiej okresu pracy ubezpieczonej w Pałacu Młodzieży w K. od dnia 1 października 1977 r. do dnia 30 września 1982 r. Sąd uwzględnił związanie wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 października 2016 r., I UK [...] /15.

Skarga kasacyjna organu rentowego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego - art. 88 ust. 1, 1a i 2a ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta

Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1379) przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że ubezpieczona spełniła wszystkie przesłanki do nabycia prawa do emerytury nauczycielskiej określone w tych przepisach oraz na podstawie obrazu przepisów postępowania - art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. przez uwzględnienie apelacji i zmianę wyroku Sądu pierwszej instancji oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego „pomimo, iż decyzja organu rentowego oraz wyrok Sądu pierwszej instancji miały uzasadnienie faktyczne i prawne”. Skarżący zarzucił nieuwzględnienie przez Sąd Apelacyjny faktu pozostawania ubezpieczonej w chwili przyznania prawa do emerytury w stosunku pracy trwającym od dnia 1 września 2013 r. do dnia 16 sierpnia 2014 r. w niepełnym (4/18) wymiarze czasu pracy na stanowisku nauczyciela.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący określił ją jako oczywiście uzasadnioną, a także wskazał na istnienie potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, podnosząc, że pozostawanie w stosunku pracy oznacza niespełnienie przesłanki warunkującej prawo do emerytury nauczycielskiej określonej w art. 88 ust. 1 *in fine* Karty Nauczyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 313/08).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca sformułowała wniosek oparty na przyczynie kasacyjnej ujętej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury powołanie się na tę przyczynę wymaga wykazania naruszenia prawa w sposób oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, gdy już z treści skargi, bez potrzeby

głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, iż wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i podniesiona podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Żadna z tych okoliczności nie występuje w sprawie, w której jest bezsporne, że ubezpieczona w dniu 9 października 2013 r. złożyła kolejny wniosek o prawo do emerytury nauczycielskiej wykazując w dniu 31 grudnia 2008 r. 35 lat, 3 miesięcy i 9 dni zatrudnienia oraz rozwiązanie stosunku pracy w dniu 31 sierpnia 2013 r. na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela. Nietrafne są zarzuty skargi, że ustaleniu prawa do emerytury nauczycielskiej od dnia 1 października 2013 r. stało na przeszkodzie zatrudnienie podjęte od dnia 1 września 2013 r., gdyż z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż wykonywanie po rozwiązaniu stosunku pracy na podstawie art. 88 Karty Nauczyciela pracy nauczycielskiej na podstawie kolejnego stosunku pracy nie wpływa na możliwość nabycia uprawnień na podstawie art. 88 ust. 1 i 1a ustawy - Karta Nauczyciela (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2009 r., I UK 16/09, niepubl., z dnia 11 marca 2009 r., II UK 239/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 245, z dnia 20 listopada 2008 r., I UK 104/08, OSNP 2010 nr 9-10, poz. 127, z dnia 13 czerwca 2007 r., II UK 232/06, niepubl., z dnia 19 września 2007 r., III UK 43/07, niepubl., z dnia 16 czerwca 2009 r., I UK 5/09, niepubl. oraz z dnia 24 marca 2009 r., I UK 269/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 248).

W tym stanie rzeczy skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, natomiast ujętemu we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zagadnieniu nie towarzyszyło wskazanie rozbieżności w orzecznictwie sądów i w związku z tym istnienie potrzeby wykładni art. 88 ust. 1 *in fine* Karty Nauczyciela.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c.